

tiet har forelagt dette Lovforslag, maatte man paa ingen Maade tro, at det var noget, som blot i mindste Maade kunde ligne Valgflæsk. Paa Forhaand søgte han at afvise enhver Mistanke derom. Nu kender det ærede Medlem imidlertid et godt gammelt fransk Ord, der lyder saaledes: *Qui s'excuse s'accuse*. Det betyder: Den, der kommer rendende med Undskyldninger, uden at nogen har spurgt ham eller bebrejdet ham noget, skaber en Fornemmelse af, at der vist er noget, som trænger til Forsvar. Og det turde maaske ogsaa netop være Grunden til, at han var saa ivrig paa dette Punkt. Betegnende sagde han: Kunde Lovforslaget blive gennemført i indeværende Rigsdagssamling, saa meget desto bedre, men hvad det kom an paa, var, at dets Fremkomst kunde klare for Vælgerbefolkningen, hvilke Principper de forskellige Partier staar paa.

Det, man nu forsøger fra socialdemokratisk Side, paa en efter min Mening lidt kluntet og naiv Maade, er forud at tvinge de øvrige Partier til i Valgkampagnen at tale om det, som Socialdemokraterne ønsker, de skal tale om, og endelig ikke beskæftige sig med visse Emner, som Socialdemokraterne har al mulig Grund til ikke at ønske draget frem i Valgkampagnen. Jeg beder imidlertid det ærede Medlem være forsikret om, at for det konservative Partis Vedkommende vil denne Manøvre helt mislykkes. Vi agter under Valgkampagnen at tale om de Emner, vi selv vælger, og lader os ikke paatvinge de Emner, som det behager det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) og Partifæller, at vi udelukkende skulde beskæftige os med. Vi kan gerne følge det ærede Medlem og hans Partifæller i at tale om kapitalistiske Foretagender — der er navnlig eet kapitalistisk Foretagende, som vi med Forkærlighed skal dvæle ved —, men vi kan ikke spare ham for, at vi f. Eks. vil tale om hans „Neutralitetsbestræbelser“ — dette Begreb altsaa sat i Gaaseøjne, thi det er kun, naar Ordet sættes i Gaaseøjne, man kan tale om det ærede Medlems Neutralitetsbestræbelser —, og derfor kunde han helt have sparet sig denne Indledning. Vi forstaar ham jo nok. Som det hedder i en gammel Sang, det ærede Medlem vist ligesom jeg erindrer fra vore unge Dage, en Sang af „Orfeus i Underverdenen“: Vi kender dig, Jupitermand!

Naar Sagen ligger saaledes, synes det mig egentlig lidet frugtbart her at lade sig katekisere af det socialdemokratiske Parti for ligesom at skulle levere Partiet

Stof til et Valgnummer. Jeg kan derfor indskrænke mig til om selve Lovforslagets Indhold at gøre nogle faa Bemærkninger. Vi mener med det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup), at en saa stor og betydningsfuld Sag som Invaliditetsforsorgen vel nok kunde have fortjent en omhyggelig og grundig Regeringsforberedelse, og at det netop er den Slags Sager, der naturligt maatte komme paa Rigsdagens Bord ved en Regeringsforanstaltning. Der havde for saa vidt været Anledning nok til at forberede et saadant Regeringslovsforslag om Invaliditetsforsorg, hvis Regeringen — efter vor Mening med fuldkommen Ret — ikke efter Verdenskrigens Udbrud har ment, at en saa betydningsfuld og vanskelig Opgave som denne først var moden til Regeringsbearbejdelse efter Krigens Afslutning. Jeg kan overhovedet ikke let tænke mig noget Øjeblik, der var mere ubelejligt valgt end det nuværende til at indlade sig paa en indgaaende Drøftelse af dette Spørgsmaal. Vi maa dog alle se Situationen klart i Øjnene og indrømme, at Verdenskrigen vil vende op og ned paa en Mængde betydningsfulde Forhold. Der er ingen, der aner, hvilket Indgreb i hele Samfundets Erhvervsliv de ved Krigens skabte Vilkaar vil medføre. Men det er da klart paa Grund af den nøje Sammenhæng, der altid er mellem det økonomiske og sociale, at denne Omformning af Erhvervslivet, der saare sandsynligt vil blive en Følge af Verdenskrigen, i mange Maader vil forårsage gennemgribende Forandringer paa hele Sociallovgivningens Omraade. Det vilde være klogt nu, da man staar overfor saa omvæltende Begivenheder, ja, hvor det ikke alene er Tilstande og økonomiske Forudsætninger, der forandres, men hvor det ganske sikkert er Menneskenes Sind og Tankegang, der paa radikal Maade forandres, at vente med at tage Opgaver af en saa betydningsfuld Art som denne op, indtil alt dette har afklaret og afgæret sig og man ser, hvad den nye Tid i saa Henseende vil kræve. Jeg antager, at Betragtninger af denne Natur har været bestemende for Regeringen, saa at den ikke er skredet til Forberedelse af et saadant Lovforslag. Men er dette saa, burde Socialdemokraterne have paalagt sig et tilsvarende Afhold.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet skal jeg sige, at det konservative Folkeparti erkender, at der her foreligger et Hul i vor sociale Lovgivning. Vi har faaet Sygekasser, Ulykkesforsikring og en